

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016200675
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200675.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Anny Peťovskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Mgr. O. Q., nar. XX.XX.XXXX, N., zastúpený: JUDr. Zoltán Perhács, PhD., advokát, Tichá 45, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-140/2015/OPK zo dňa 17.02.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/89/2016-86 zo dňa 17.01.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/89/2016-86 zo dňa 17.01.2019 v napadnutom výroku vo veci samej z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 255 zo dňa 04.11.2015 (ďalej aj len „personálny rozkaz“) bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru (ďalej aj len „PZ“). Služobný pomer žalobcu skončil podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom doručenia personálneho rozkazu. Skutková podstata zakladajúca dôvod na jeho prepustenie spočívala v skutočnosti, že žalobca dňa 04.03.2015 v čase výkonu služby v dobe od 18:30 hod. do dňa 05.03.2015 do 06:30 hod. ako člen hliadky a súčasne vodič cestného vozidla s veliteľom hliadky ppor. Ing. K. F. v čase okolo 20:30 hod. v meste Nové Zámky na židovskom cintoríne iniciovali stretnutie s osobami S. A. a S. D.. Od uvedených osôb spoločne vyžiadali úplatok v sume 2 000 eur za to, že nebudú postupovať v súlade so zákonom vo veci krádeže vlámaním do garáže na Bratislavskej ceste č. 2354 v meste Nové Zámky zo dňa 01.03.2015, o ktorej zistili, že sa jej dopustili S. A. a S. D. spolu s Q. C.. Za účelom

prevzatia predmetného úplatku si dohodli stretnutie pri odpočívadle na Dvorskej ceste dňa 04.03.2015 v čase o 24:00 hod. K stretnutiu na dohodnutom mieste došlo až dňa 05.03.2015 v čase o 00:30 hod. Po stretnutí na Dvorskej ceste odviezli S. A. na parkovisko zimného štadióna v Nových Zámkoch, kde ako úplatok od neho prijali finančnú hotovosť vo výške 1 450 eur a po prijatí úplatku spálili fotografie, o ktorých uviedli, že sú jediným usvedčujúcim dôkazom o ich krádeži. Po spálení fotografií poučili S. A., že ak by bol niektorý z nich predvolaný v tejto trestnej veci na výsluch, nemajú sa priznať ku krádeži, nakoľko už neexistujú žiadne dôkazy. Uvedeným konaním si príslušníci PZ nespĺnili povinnosť vyplývajúcu z ich právomoci, konali v rozpore s § 2 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 171/1993 Zb.“) a súčasne porušili povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko zmarili v tom čase existujúce dôkazy a bránili v získaní ďalších dôkazov a takýmto konaním zabezpečili uvedeným osobám neoprávnený prospech spočívajúci vo vyhnutí sa trestnému stíhaniu a za takéto konanie prijali ako úplatok finančnú hotovosť vo výške 1 450 eur.

2. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KM-OLVS-140/2015/OPK zo dňa 17.02.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný konštatoval, že z obsahu zadováženého spisového materiálu je preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., a to kumulatívnym splnením oboch podmienok, jednak podmienky porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ako aj podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

II.

3. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/89/2016-86 zo dňa 17.01.2019 tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj personálny rozkaz a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 2 ods. 1, § 6 ods. 1, § 100 ods. 1 písm. b) § 491 ods. 1 a 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „S.s.p.“), § 17 ods. 1, § 47, § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g), h), § 192 ods. 1 písm. e), § 192 ods. 5, § 233 ods. 1, § 238 ods. 1, § 241 ods. 1 veta prvá, § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.

4. Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalovaný zistil skutkový stav veci na základe nasledovných dôkazov založených v administratívnom spise:

- informácia Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ (ďalej aj len „MV SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby“) zo dňa 09.09.2015, o vznesení obvinenia voči príslušníkom PZ ppopr. Ing. K. F. a žalobcovi na základe uznesenia ČVS: SKIS- 95/OISZ-V-2015, ktorým podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol vyšetrovateľ PZ obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. d) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,
- úradný záznam Ministerstva vnútra SR, Okresného riaditeľstva PZ Nové Zámky, odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia PZ Nové Zámky (ďalej aj len „MV SR, OR PZ NZ“) zo dňa 22.09.2015 týkajúci sa doručenia informácie MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 09.09.2015, o vznesení obvinenia príslušníkom PZ ppopr. Ing. K. F. a žalobcovi ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015,
- upovedomenie MV SR, OR PZ NZ zo dňa 22.09.2015 o začatí konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru,
- úradný záznam MV SR, OR PZ NZ zo dňa 27.09.2015 o prevzatí upovedomenia o začatí konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru PZ,
- upovedomenie MV SR, OR PZ NZ zo dňa 27.09.2015, o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru PZ žalobcu,

- zápisnica o výsluchu účastníka konania vo veci so žalobcom dňa 13.10.2015 spísaná s Q. C. a zo dňa 13.10.2015 spísaná s O. D.,
- zápisnica o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci prepustenia zo služobného pomeru PZ žalobcu zo dňa 14.10.2015,
- kópie záznamov z knihy prevádzky dopravného prostriedku 78395 NZ 258 EZ zo dňa 03.03.2015 až 05.03.2015,
- záznam o výkone služby zo 04.03.2015,
- prehľad o disciplinárnych opatreniach žalobcu zo dňa 28.02.2014 - písomné pokarhanie, zo dňa 22.04.2014 - písomné pokarhanie,
- osobná evidenčná karta príslušníka PZ týkajúca sa žalobcu,
- zhodnotenie služobnej činnosti žalobcu zo dňa 14.10.2015 vydané MV SR, OR PZ NZ,
- oboznámenie sa žalobcu s rozkazmi,
- vyjadrenie základnej organizácie Odborového zväzu Polície v SR zo dňa 21.10.2015 k návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru,
- oboznámenie MV SR, OR PZ NZ zo dňa 22.10.2015 žalobcu s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru,
- zaslanie sťažnosti žalobcom zo dňa 23.10.2015,
- sťažnosť žalobcu zo dňa 13.10.2015 proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS:SKIS- 95/OISZ-V-2015 zo dňa 09.09.2015,
- úradný záznam MV SR, OR PZ NZ zo dňa 23.10.2015 týkajúci sa vyjadrenia žalobcu,
- návrh MV SR, OR PZ NZ na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zo dňa 19.10.2015.

5. Krajský súd ďalej konštatoval, že dôkazy, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, nekorešpondujú so skutkovým stavom tak, ako ho popísal žalovaný v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný vychádzal zo skutkového stavu, ktorý sa opiera o nejasný dôkaz označený ako „papier s fotografiami“, o existencii ktorého nie je v administratívnom spise žiaden záznam. Žalovaný sa ďalej opiera o dôkaz označený ako ďalší „dokumentačný materiál“, ktorý však podľa názoru krajského súdu nemožno považovať za dôkaz na preukázanie skutku žalobcu, pretože nie je vôbec špecifikovaný a nespĺňa všeobecné podmienky stanovené v § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., a to materiálnu (vecnú) podmienku, ktorá si vyžaduje určitý spôsob individualizácie na konkrétny prípad a podmienku dôkaznej váhy a relevancie dôkazného prostriedku. Z uvedeného vyplýva, že v odôvodnení napadnutých rozhodnutí absentujú konkrétne a preskúmateľné skutočnosti, ako aj spôsob, akým žalobca porušil konkrétne svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 73/1998 Z. z.

6. Žalovaný v napadnutých rozhodnutiach neuviedol žiadne konkrétne dôkazy, z ktorých vychádzal a ktoré by hodnoverne preukazovali, že sa žalobca dopustil konania, ktoré správny orgán považoval za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Len všeobecné konštatovania žalovaného o porušení povinností žalobcom nie sú dostatočným odôvodnením skutkového stavu, ktorý by bol právnym základom pre napadnuté rozhodnutia. Takýmto dôkazom nie je ani informácia MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 09.09.2015 o vznesení obvinenia voči žalobcovi na základe uznesenia ČVS: SKIS-95/OISZ-V-2015. Protiprávne konanie, ktoré by mohlo byť disciplinárnym deliktom, môže zároveň naplniť skutkovú podstatu trestného činu alebo priestupku alebo iného správneho deliktu, avšak musí byť v disciplinárnom konaní jednoznačne preukázané.

7. Krajský súd po preskúmaní veci vzhľadom na skutkový stav, ako ho zistil žalovaný, dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Napadnuté rozhodnutia zrušil z dôvodu ich nezákonnosti, pretože sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) S.s.p.), nie je z nich zrejmé, na základe akého konkrétneho dôkazu žalovaný dospel k záveru, že žalobca porušil služobnú povinnosť alebo služobnú prísahu. Z uvedeného vyplýva, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

8. Krajský súd zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania v súvislosti s jeho návrhom na podanie návrhu správnym súdom na začatie konania pred Ústavným súdom SR podľa čl. 125 ods. 1 v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d) Ústavy SR vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu -

inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR. Dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) S.s.p.

III.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby kasačný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu.

10. V prvom rade namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko nesprávne vyhodnotil zabezpečené dôkazy, ktorými boli najmä výpovede osôb S. A., S. D., Q. C. a O. D.. Ide o všetkých priamych I.ov protiprávneho konania žalobcu a jeho kolegu. S. A. a S. D. komunikovali s o žalobcom, od nich policajti pýtali úplatok za zničenie dôkazov ich trestnej činnosti, pričom tieto osoby hodnoverným spôsobom popisali konanie policajtov s popisom miest ich oboch stretnutí, časových údajov, ŠPZ služobného motorového vozidla, v ktorom prevzali úplatok od A., pričom D. povedali, že ho má počkať pred domom. Ich výpovede boli v súlade, logicky na seba nadväzovali, neboli medzi nimi rozpory. Žiadne iné osoby priamo pri protiprávnom konaní policajtov osobne prítomné neboli. Do konania boli zabezpečené aj výpovede ďalších dvoch osôb Q. C. a O. D., ktoré potvrdzujú tvrdenia A. a D.. D. potvrdil, že za ním prišiel D., ktorý zháňal čo najviac peňazí pre policajtov a za 120 eur kúpil od D. nejaké veci. Všetky štyri zabezpečené výpovede sú nespochybniteľnými dôkazmi protiprávneho konania žalobcu a jeho kolegu. Podpornými dôkazmi, ktoré nadriadený v konaní zabezpečil, sú fotokópia záznamu o výkone služby č. p. ORPZ-NZ-OPP3-162-017/2015 zo dňa 04.03.2015, fotokópia knihy prevádzky dopravného prostriedku služobného cestného motorového vozidla VW Golf. R., z ktorej je zrejmé, že vozidlo dňa 04.03.2015 viedol žalobca. Krajský súd nemal žiaden dôvod tieto dôkazy neziať do úvahy.

11. V personálnom rozkaze sú priamo vymenované dôkazy, ktoré sťažovateľ zabezpečil v konaní vlastnou činnosťou a tieto preukazujú protiprávne konanie žalobcu. Ďalej sťažovateľ v personálnom rozkaze konštatuje, aké ďalšie písomnosti boli do konania zabezpečené a sú súčasťou spisového materiálu, pričom tie hlavné vymenúva a zvyšné zahrnul pod označenie „ďalší dokumentačný materiál“. Nikdy netvrdil, že tento „dokumentačný materiál“ považuje za dôkazy v konaní, naopak, ide o materiál informatívneho charakteru.

12. Ďalej sťažovateľ opísal priebeh skutkového stavu a tiež poukázal na zápisnicu o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci - S. A., S. D., Q. C. a O. D.. Konanie žalobcu uvedené v odôvodnení personálneho rozkazu zakladajúce dôvod jeho prepustenia bolo príslušným nadriadeným vyhodnotené ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Toto konanie bolo preukázané dôkazmi obsiahnutými v priloženom spisovom materiály. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ a neriadil sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených a svoje sily nevynaložil na ochranu základných práv a slobôd, keď v rozpore so zákonom zneužíjúc svoje služobné postavenie v súvislosti so svojím služobným zaradením, neoprávnene získal pre seba peňažnú sumu, na ktorú nemal právny nárok.

13. Sťažovateľ trval na tom, že celé personálne konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo vykonané striktne na základe príslušných ustanovení zákona a v plnom rozsahu bol dodržaný zákonný postup. V predmetnom konaní nadriadený zabezpečil dôkazy v súlade s právnymi predpismi na základe vlastného šetrenia zákonným spôsobom. Pri zabezpečovaní a hodnotení dôkazov vychádzal z § 233 a § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. a dôkladne posúdil všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu (§ 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.). Po dôslednom vyhodnotení zabezpečených dôkazov bolo správne konštatované protiprávne konanie žalobcu, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ. Rozhodnutie o prepustení žalobcu bolo vydané v súlade s § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. a obsahuje všetky ním vyžadované náležitosti.

Prvostupňový orgán ako i odvolací orgán v odôvodnení uviedli všetky potrebné skutočnosti preukazujúce protiprávne konanie žalobcu, ako aj zdôvodnenie naplnenia podmienok prepustenia zo služobného pomeru v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

14. Záverom sťažovateľ požiadal o odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu. Poukázal na to, čo sa rozumie pod pojmom služobná prisaha a tiež na to, že žalobca bol za svoju trestnú činnosť odsúdený (aj keď v čase podania kasačnej sťažnosti neprávoplatne) k trestu odňatia slobody na 6 rokov, k peňažnému trestu a k trestu zákazu činnosti spočívajúcom vykonávať akékoľvek služobné zaradenie v PZ SR na 5 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa § 446 ods. 1 S.s.p. nemá kasačná sťažnosť odkladný účinok, služobný pomer žalobcu po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru trvá (§ 196 zákona č. 73/1998 Z. z.). V súlade s predmetným ustanovením je po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku nadriadený povinný ustanoviť žalobcu do funkcie a doplatiť mu služobný plat za obdobie neplatného skončenia služobného pomeru. Sťažovateľ považoval takýto postup za maximálne neúčelný a v rozpore s verejným záujmom. Naopak, je vo verejnom záujme, aby v tomto konkrétnom prípade bol kasačnej sťažnosti priznaný odkladný účinok a prípadný postup podľa § 196 zákona č. 73/1998 Z. z. by bol zrealizovaný až po právoplatnom rozhodnutí kasačného súdu.

IV.

15. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby ju kasačný súd zamietol ako nedôvodnú. Zastával názor, že postup krajského súdu bol zákonný a dôvody uvádzané sťažovateľom v kasačnej sťažnosti nemožno akceptovať. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že sťažovateľ nezabezpečil dôkazy, ktoré by preukazovali tvrdenia, že sa dopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu. Sťažovateľ neuviedol žiadne konkrétne dôkazy, z ktorých vychádzal a ktoré by hodnoverne preukazovali, že z jeho strany došlo k porušeniu služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom.

16. Nad rámec rozsudku krajského súdu žalobca pre spresnenie uviedol, že fakt, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, potvrdil aj sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, keď sa odvolával na neprávoplatný rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. BB-4T/12/2017, resp. na trestné konanie, v rámci ktorého bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a boli vypočutí aj ďalší svedkovia. Inak povedané, sťažovateľ sám priznal, že v administratívnom konaní nevykonal dostatočné dokazovanie. Z ustálenej judikatúry správnych súdov vyplýva, že v administratívnom konaní musia správne orgány vykonať vlastné dokazovanie na náležité zistenie skutkového stavu veci a nepostačuje prebratie dôkazov vykonaných inými orgánmi verejnej moci.

17. Ďalej poukázal na tvrdenie sťažovateľa, ktorý uviedol, že mal k dispozícii iba výpovede osôb - A., D., C., D., ale výpovede ďalších svedkov, ktoré mal k dispozícii špecializovaný trestný súd, v personálnom konaní zabezpečené neboli, pretože podľa názoru sťažovateľa nebol žiadny zo svedkov priamym svedkom protiprávneho konania policajtov. Toto tvrdenie považoval za účelové, nakoľko ak by tieto výpovede neboli dôležité pre náležité zisťovanie skutkového stavu veci, špecializovaný trestný súd by týchto svedkov nepredvolal ani nevypočul.

18. Z formulácií sťažovateľa, že „mal k dispozícii“ výpovede osôb a „zabezpečil“ zápisnice osôb (S. A., S. D., O. D. a Q. C.) vyplýva, že v podstate nevykonal žiadne vlastné dokazovanie a tieto zápisnice len „prebral“ z trestného konania do administratívneho konania. V dôsledku nesprávneho postupu sťažovateľa došlo aj k porušeniu zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, ktoré sú inherentnou súčasťou spravodlivého procesu. „Ďalší dokumentačný materiál“, ktorý tvoril podklad pre rozhodovanie v administratívnom konaní, sa nenachádza v administratívnom spise a nemožno ho považovať za dôkazný prostriedok, pretože nespĺňa podmienky, ktoré musí spĺňať akýkoľvek dôkazný prostriedok.

19. K návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe žalobca uviedol, že v prípade realizácie krajským súdom preskúmaných rozhodnutí nehrozí žiadna závažná ujma, resp. nenapraviteľný

následok. Sťažovateľ nepreukázal existenciu skutočností rozhodujúcich pre postup podľa § 185 S.s.p.

V.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného (sťažovateľa) je dôvodná.

21. Kľúčovou otázkou vo veci bolo posúdenie, či si správne orgány zabezpečili dostatok dôkazov na vyvodenie záveru o existencii zákonného dôvodu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., teda či žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

22. Pri prepustení policajta zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (za súčasného splnenia ďalšej podmienky, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby) ide o najprísnejšiu sankciu, ktorú nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou policajta. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Dôvody prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. musia byť dané v okamihu prepustenia bez ohľadu na možný, budúci výsledok trestného konania; personálne konanie prebieha nezávisle od trestného konania. Administratívne (správne) konanie sa od trestného procesného práva odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako listinné dôkazy tiež výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu pre trestný čin, prípadne oslobodeniu spod obžaloby. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru sa nerieši trestná zodpovednosť policajta. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Súčasne vedené trestné konanie voči policajtovi nemá vplyv na priebeh personálneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/142/2009 zo dňa 27.01.2010).

23. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia sťažovateľa a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

24. V súvislosti s kľúčovou otázkou ohľadom existencie, resp. absencie dôkazov odôvodňujúcich vyvodenie záveru o naplnení skutkovej podstaty uvedenej v § 192 ods. 1 písm. e) zákon č. 73/1998 Z. z. žalobcom, považuje kasačný súd za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že sťažovateľ bol povinný pri rozhodovaní v personálnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ dodržať subjektívnu lehotu ustanovenú zákonom. Zákon č. 73/1998 Z. z. stanovuje v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. subjektívnu a objektívnu lehotu na rozhodnutie tak, že o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia (subjektívna lehota), najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol (objektívna lehota); v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

25. Z citovaného § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je zrejmé, že sťažovateľ bol pri vykonávaní dokazovania limitovaný subjektívnou lehotou na rozhodnutie, a teda je prirodzené, že v rámci tejto krátkej lehoty nemal dostatok času na zabezpečenie toľkých výpovedí ako v trestnom konaní. Navyše, výpovede ďalších svedkov, ktoré nemali správne orgány k dispozícii v personálnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, nie sú v rozpore s výpoveďami svedkov zabezpečenými v personálnom

konaní a títo ďalší svedkovia neboli ani priamymi svedkami. Kasačný súd má za to, že správne orgány oboch stupňov si zadovážili dostatok objektívnych podkladov preukazujúcich protiprávne konanie žalobcu. V personálnom rozkaze, ako aj v bode 44 rozsudku krajského súdu sú priamo vymenované dôkazy, ktoré správne orgány zabezpečili v personálnom konaní vlastným šetrením a tieto považoval kasačný súd za dostatočné. Žalobca nepredložil v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by spochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom a ktorý vyplýval z výpovedí S. A., S. D., Q. C. a O. D. zaznamenaných v zápisniciach o ich výsluchu. Títo svedkovia vypovedali zhodne a ako uviedol aj Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. BB- 4T/12/2017 zo dňa 02.10.2017, títo svedkovia „bez podstatných rozporov popisovali detaily, ktoré by nemohli uvádzať, keby ich neprežili“.

26. Za rozhodujúce dôkazy preukazujúce naplnenie skutkovej podstaty ustanovenej v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. považovali správne orgány výpovede dvoch priamych svedkov - S. A. a S. D., ktorí bezprostredne videli protiprávne konanie žalobcu a jeho kolegu, konkrétne S. A. žiadanie a prijímanie úplatku a S. D. iadanie úplatku. S. A. tiež stotožnil deň protiprávneho konania žalobcu a obaja jednoznačne opoznali číslo služobného motorového vozidla. Zistený skutkový stav podporili aj výpovede dvoch nepriamych svedkov - Q. C. a O. D..

27. V neposlednom rade je potrebné dodať, že administratívne (správne) konanie je podstatne neformálnejšie ako trestné konanie a riadi sa inými právnymi predpismi, a teda aj v rámci dokazovania môže správnym orgánom na rozdiel od orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdov v trestnom konaní, postačovať iný okruh dôkazov na vyvodenie administratívnej, resp. trestnoprávnej zodpovednosti. Nemožno prisvedčiť žalobcovi, že ak Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici doplnil dokazovanie o výsluch ďalších svedkov, táto skutočnosť automaticky zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj personálneho rozkazu.

28. Aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Z uvedeného dôvodu nie je konanie o personálnych veciach príslušníkov PZ (s výnimkou § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z., o ktoré však v predmetnej veci nejde) podmienené výsledkom trestného konania. V správnom konaní možno použiť ako dôkazy dôkazné prostriedky, ktoré nepostačujú svojou formou pre účely trestného konania. V danom prípade si musí žalobca uvedomiť, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru sa nerieši jeho trestná zodpovednosť. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Vedené trestné konanie voči policajtovi taktiež nemá vplyv na priebeh personálneho konania.

29. Po preskúmaní veci dospel kasačný súd k názoru, že personálny rozkaz, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Kasačný súd sa v právne relevantných častiach stotožnil s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v ním podanej kasačnej sťažnosti, ktorá bola obdobná ako odôvodnenie žalobou napadnutého rozhodnutia. Je názoru, že sťažovateľ pre potreby vyslovených záverov dostatočne zistil skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdil. Svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade. Žalobca v rozklade proti personálnemu rozkazu nenavrhol vykonať dôkazy, ktorými by preukazoval, že sa skutok nestal.

30. Nemožno súhlasiť s konštatovaním krajského súdu, že sťažovateľ vychádzal zo skutkového stavu, ktorý sa opiera o nejasný dôkaz označený ako „papier s fotografiami“, o existencii ktorého nie je v administratívnom spise žiadny záznam. Takéto fotografie sa nemohli v administratívnom spise nachádzať práve z dôvodu, že po odovzdaní peňazí na mieste činu boli spálené, čo potvrdil vo svojej výpovedi svedok S. A..

31. Na podporu svojich tvrdení kasačný súd dodáva, že napriek tomu, že konanie o personálnych veciach príslušníkov PZ nie je podmienené výsledkom trestného konania, nemožno opomenúť, že spáchanie skutku, pre ktorý bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, potvrdil aj Špecializovaný trestný súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. BB - 4T/12/2017 zo dňa 02.10.2017.

32. Kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné v napadnutom výroku vo veci samej zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 462 ods. 1 S.s.p.). Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj personálny rozkaz a rozhodnúť v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom kasačného súdu. V novom rozhodnutí vo veci krajský súd znovu rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 S.s.p.).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.